



Arrest

**nr. 66 205 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 april 2011, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 30 mei 2011, verstuurd op 30 mei 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent geboren en opgegroeid in de gemeente Mitrovicë, Kosovo. U verklaarde steeds in de multi-etnische wijk, Bosniacka Mahala in het noorden van de stad Mitrovicë te hebben gewoond. U ging steeds naar school en naar de moskee in het door Albanezen gedomineerde zuiden van de stad. In 1999, tijdens de oorlog in Kosovo, werd uw vader voor uw ogen geslagen door de Serviërs en vervolgens drie jaar opgesloten zonder reden. Toen uw vader in 2002 vrijkwam had hij psychische problemen en werd hij agressief. Hij sloeg jullie meermaals per week en viseerde vooral u en uw moeder. Hij dreigde u ook te

vermoorden. Vijf weken voor uw vertrek vertrok uw moeder samen met uw broers en zussen naar haar vader die woont te Klinë, Kosovo. U bleef nog enkele weken bij uw vader. Daarnaast werd u ook lastig gevallen door Servische bendes. Twee jaar geleden gooiden ze een bom in jullie tuin. Er werden ook briefjes bij jullie onder de deur gestopt waarop stond dat ze jullie gingen vermoorden. Deze Servische bendes verhinderden u ook naar school te gaan. Toen u voor deze feiten de politie contacteerde kwamen zij steeds te laat toe. Door bovenvermelde problemen kreeg u een psychologisch trauma. U zocht hiervoor geen psychologische hulp in Kosovo. U verliet Kosovo op 2 april 2011 en kwam in België aan op 5 april 2011. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart voor, uitgereikt op 4 juli 2005 te Prishtina.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker verklaarde steeds in het noordelijke deel van de stad Mitrovicë te hebben gewoond, terwijl uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat hij sinds 2007 geregistreerd was in het door Albanezen gedomineerde zuiden van de stad. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met Serviërs in het noorden van de stad ernstig op de helling te staan;
- verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voor de problemen met Servische bendes geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten;
- verzoeker beschikt voor de problemen met Servische bendes over een binnenlands vestigingsalternatief. Verzoeker heeft immers familie wonen op verschillende plaatsen in het land, bij wie hij zich veilig zou kunnen vestigen. Bovendien zou hij als Kosovaars staatsburger op deze plaatsen aanspraak kunnen maken op de basisrechten waarvan alle burgers kunnen genieten;
- wat de problemen met zijn vader betreft, brengt verzoeker geen enkel element aan waaruit kan worden besloten dat het probleem niet louter gemeenrechtelijk van aard is. Verzoeker heeft ook hier niet aannemelijk gemaakt dat hij geen aanspraak kon maken op bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten;
- wat zijn psychologische problemen betreft, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij hiervoor niet terecht kon in het Kosovaars gezondheidssysteem.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij in Kosovo wegens zijn Albanese afkomst door de Servische bevolking als minderwaardig wordt beschouwd en dat het daarom voor hem onmogelijk is om op een normale manier in Kosovo te leven. Hij stelt dat hij op alle niveaus van de samenleving op een andere manier wordt bekeken en behandeld.

Verder stelt verzoeker dat de Kosovaarse autoriteiten niet in staat zijn om hem tegen de bedreigingen van Servische bendes te beschermen omdat de autoriteiten vaak omgekocht worden.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met Serviërs in het noorden van de stad ernstig op de helling komt te staan omdat verzoeker verklaarde steeds in het noordelijke deel van de stad Mitrovicë te hebben gewoond, terwijl uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat hij sinds 2007 geregistreerd was in het door Albanezen gedomineerde zuiden van de stad. Verzoeker betwist deze beoordeling niet in zijn verzoekschrift.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de problemen met Servische bendes geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in de bestreden beslissing heeft de politie verzoeker wel degelijk ondervraagd maar heeft verzoeker nagelaten verder te informeren naar de stand van het onderzoek. Uit het enkele feit dat de autoriteiten verzoeker niet informeerden over de stand van het onderzoek kan niet zonder meer besloten worden tot de onmogelijkheid of de onwil van de politie om hem beschermen. Verzoeker stelt dat de Kosovaarse autoriteiten niet in staat zijn om hem tegen de bedreigingen van Servische bendes te beschermen omdat de autoriteiten vaak omgekocht worden, maar hij maakt deze bewering niet aannemelijk. Weliswaar verwijst hij naar een rapport van UNHCR waaruit zou blijken dat het rechtssysteem corrupt is, maar hij geeft niet aan van wanneer dit rapport dateert en laat ook na om dit rapport aan zijn verzoekschrift toe te voegen. Bijgevolg kan hieraan geen bewijswaarde worden verleend.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat verzoeker voor de problemen met Servische bendes over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt. Verzoeker heeft immers familie wonen op verschillende plaatsen in het land, bij wie hij zich veilig zou kunnen vestigen. Bovendien zou hij als Kosovaars staatsburger op deze plaatsen aanspraak kunnen maken op de basisrechten waarvan alle burgers kunnen genieten. Verzoeker betwist dit niet.

Wat de problemen met verzoekers vader betreft, heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit kan worden besloten dat het probleem niet louter gemeenrechtelijk van aard is en dat verzoeker ook hier niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen aanspraak kon maken op bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten. De commissaris-generaal verwijst naar informatie waaruit blijkt dat er in Kosovo een speciale politie-eenheid is opgericht die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten over huiselijk geweld te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke eenheid aanwezig zijn die 24 uur op 24 dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Ook deze vaststellingen betwist verzoeker niet.

Wat verzoekers psychologische problemen betreft, heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij hiervoor niet terecht kon in het Kosovaarse gezondheidssysteem.

Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij wegens zijn Albanese afkomst door de Servische bevolking als minderwaardig wordt beschouwd, dat het daarom voor hem onmogelijk is om op een normale manier in Kosovo te leven en dat hij op alle niveaus van de samenleving op een andere manier wordt bekeken en behandeld. Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen en blijft in gebreke deze te onderbouwen met concrete elementen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in zijn land van herkomst een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER